

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. гр. Добрич, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги М. Павлов

при участието на секретаря Нели Ил. Бъчварова
като разгледа докладваното от Георги М. Павлов Търговско дело № 20213200900153 по описа за 2021 година

Търговско дело № 153/2021 г. по описа на Окръжен съд – Добрич е образувано по искова молба вх. рег. № 281/17.03.2021 г., подадена от ЮЛ. АЛ. ИВ. ЕГН ***** с наст. и пост. адрес гр. ***, ул. „****“ № 38, общ. ***, област Добрич, с която срещу ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ гр. София, ул. „****“ № 7, ет. 5, ЕИК 121265177 е предявен частичен иск за сумата от 75 000.00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, виновно причинени от водач на товарен автомобил, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, ведно с лихва за забава, считано от 20.03.2016 г. (датата на увреждането) до окончателното изплащане на задължението, претендиран на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45 във вр. с чл. 52 ЗЗД.

Ответникът оспорва иска по основание и размер, като инвокира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице.

ДОБРИЧКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема за установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА**:

От доказателствата по делото се установява, че на 20.03.2016 г., около 02.00 ч. – 02.15 ч., по междуселищен път II-71 гр. Силистра – гр. Добрич, по

посока гр. Добрич се е движел състав от превозни средства товарен автомобил – седлови влекач „DAF FT 95 XF 430“ с рег. № *** с прикачено полуремарке „BLUMHARD“ рег. № ***, управляван от ***. Пътната настилка била асфалтова, запазена, в много добро състояние, без неравности и повреди по нея. Движението на състава от превозни средства – влекач и полуремарке се е осъществявало в тъмната част на денонощието, при нормална видимост за тази част от денонощието, при липса на други движещи се в участъка превозни средства. Съставът от превозни средства – влекач и полуремарке се е движел със средна скорост 80 км/ч. В същото време, в противоположната посока, в посока гр. Силистра се е движел лек автомобил „MERCEDES S 320 CDI“ с рег. № ***, управляван от ***, като на предната дясна седалка в автомобила пътувал ***, а на задната седалка вляво – ЮЛ. АЛ. ИВ. и в дясно – ***. Лекият автомобил се движел със средна скорост от 92.58 км/ч.

Наближавайки бившия комплекс „Ловчанското ханче“, водачът на състава от превозни средства загубил контрол върху управлението на състав, който се отклонил вляво и навлязъл в лентата за насрещно движение. При създамата се ситуация, в резултат на взаимното пресичане на траекториите на движение на лекия автомобил и на състава от превозни средства е настъпил удар между предната лява част на лекия автомобил и предната лява част на влекача. Мястото на първоначалното съприкосновение между превозните средства се намира на около 38 м. -40 м. след ОР1 и около средата на лентата за движение по посока гр. Силистра. Вследствие на възникналите моментни сили в резултат на посоките на движение, скоростите на движение и значителната разлика в масите на превозните средства, при удара лекият автомобил се завърта около вертикалната си ос, при което е последвал страничен удар на задната му дясна част с лявата странична част на влекача, а след това и удар на лекия автомобил в крайпътно дърво. След изразходване на кинетичната енергия, превозните средства се установили в покой. Според експертното мнение на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, водачът на лекия автомобил не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП. Вещото лице е установило, че към момента на ПТП, пасажерът ЮЛ. АЛ. ИВ. е пътувал без поставен предпазен колан. Видно от заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза, пострадалият И. е получил следните травматични увреждания: контузия на гръдния кош, счупване на множество ребра в лява и дясна гръдна половина.

Получените травми са в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. Според експертното мнение на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза, травматичното увреждане е протекло с тежка клинична картина със значителни по сила болки и страдания и силно затруднено дишане, поради невъзможност за нормално участие в дишането на гръдния кош. Оздравителният период протича в рамките на 2-3 месеца и завършва с образуването на костен калус на местата на счупване на ребрата. Вещото лице не е констатирало усложнения в оздравителния период, поради което следва да се приеме, че е завършил в обичайния срок. Установените на по-късен етап промени в структурата на гръбначния стълб и стави не са с травматичен характер и нямат връзка с уврежданията при ПТП.

Непосредствено след ПТП пострадалият е бил транспортиран в „МБАЛ-ДОБРИЧ“ АД, където е бил хоспитализиран в периода 20.03.2016 г. – 29.03.2016 г. След изписването си от болницата е продължил лечението в домашни условия. По време на инцидента е преживял силен шок, търпял е и продължава да търпи силни болки вследствие от получените сериозни травматични увреждания. През целия си съзнателен живот пострадалата била жизнен и енергичен човек, всекидневно ангажиран с разнообразни дейности. Вследствие на претърпения инцидент и последствията от него, пострадалият се чувства изключително обезкуражен относно здравния си статус и възможността да се върне към предишния си начин на живот. Гореизложените факти се установяват от събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетеля ***.

За ПТП е било образувано ДП № 114/2016 г. по описа на II РУ-МВР-Добрич.

С влязло в законна сила Решение от 31.01.2018 г. по НАХД № 1623/2017 г. по описа на Районен съд-Добрич, *** е признат за виновен за това, че на 20.03.2016 г. по междуселищен път II-71 гр. Силистра – гр. Добрич, на около 80 м. преди бившия комплекс „Ловчанското ханче“ при управление на МПС товарен автомобил – седлови влекач „DAF FT 95 XF 430“ с рег. № *** с прикачено полуремарке „BLUMHARD“ рег. № ***, собственост на „ДАН КОС“ ЕООД, нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 16, ал. 1, т. 1, чл. 20, ал. 1 ЗДвП и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на повече от едно лице, в т. ч. и ЮЛ. АЛ.

ИВ., като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване на помощ на пострадалите – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1, алт. 1 във вр. с чл. 343, ал. 3, пр. 3, алт. 1, б. „а“, пр. 2 във вр. с ал. 1, б. „б“, пр. 2 във вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК, поради което и на основание чл. 78а, ал. 1 НК го освобождава от наказателна отговорност и му налага административно наказание глоба в размер на 1 500.00 лв.

По делото не е спорно наличието на валидно застрахователно правоотношение, по силата на което е застрахована отговорността на водачите на товарен автомобил седлови влекач „DAF FT 95 XF 430“ с рег. № *** към трети лица при застрахователя ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ гр. София, ул. „***“ № 7, ет. 5, ЕИК 121265177 по силата на застрахователна полица № BG/23/115003105509, валидна до 17.12.2016 г.

Видно от доказателствата по делото, пострадалият е предявил срещу застрахователя претенция вх. № ЦУ 99-8426/25.11.2020 г. за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени и имуществени вреди, по което е образувана щета вх. № 0411-930-0006-2016

С писмо изх. № ЦУ 99-8560/03.12.2020 г. застрахователят е предложил на пострадалия обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 2 500.00 лв.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните **ПРАВНИ ИЗВОДИ:**

I. По допустимостта на исковите претенции:

Предмет на делото е търговски спор по см. на чл. 365, т. 1 ГПК, свързан прекия иск на третото увредено лице срещу застрахователя по застраховка “гражданска отговорност” по чл. 432, ал. 1 КЗ.

Договорът за застраховка е от категорията на сделките, посочени в чл. 1, ал. 1, т. 6 ТЗ, т. н. „абсолютни търговски сделки”, чийто търговски характер произтича от изричната норма на чл. 286, ал. 2 ТЗ, а не е обусловен от търговското качество на лицето, което я сключва и от връзката с упражняването от него занятие.

С оглед правилата за родовата подсъдност (чл. 104, т. 4 ГПК) и за местната подсъдност (чл. 115, ал. 2 ГПК), действащи към датата на предявяване на исковите, делото е подсъдно на Окръжен съд - Добрич като първа инстанция.

Ищецът е спазил процедурата по чл. 380 КЗ.

Налице са процесуалните предпоставки относно надлежното упражняване на правото на иск.

Искът е **ДОПУСТИМ** и следва да се разгледат по същество.

С договора за застраховка “гражданска отговорност”, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са в пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие – арг. чл. 429, ал. 1 КЗ.

Член 477 КЗ установява задължително застраховане срещу гражданска отговорност на собствениците, ползвателите, държателите и всички лица, които извършват фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание.

По силата на този вид задължителната застраховка “гражданска отговорност”, застрахователят покрива отговорността на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата – чл. 477, ал. 1 КЗ.

Член 432 КЗ урежда т. н. пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя по застраховка “гражданска отговорност”.

Прякото право по своето съдържание е имуществено притезателно право.

Основанието за неговото възникване е както съществуваща застраховка “гражданска отговорност”, така и гражданската отговорност на застрахования.

С изпълнението от страна на застрахователя се погасява не само прякото право, но и правото, с което увреденият разполага по силата на деликтното правоотношение със застрахования.

Прякото право се намира в определено съотношение и взаимодействие както с правото на увредения срещу граждански отговорното лице, така и с правото на застрахования по силата на застрахователния договор. То възниква

едновременно с правото на деликтното обезщетение и е функционално обусловено от него. Прякото право не може да се породи, ако третото лице няма притезание, основаващо се на гражданската отговорност на застрахования. Прякото право и правото на деликтно обезщетение съществуват успоредно и се намират в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност или субсидиарност – ТР – 1 – 2015 – ОСТК.

Отговорността на застрахователя в хипотезата на чл. 432, ал. 1 КЗ при застраховка „гражданска отговорност“ е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие – ТР – 2 – 2012 – ОСТК.

За да упражни прекия иск срещу застрахователя, пострадалото лице трябва да е изчерпило процедурата по чл. 380 КЗ. В разглеждания случай са налице предпоставките на чл. 432, ал. 1 КЗ за ангажиране пряката отговорност на застрахователя за заплащане на обезщетение за причинените на ищца неимуществени вреди, настъпили в резултат на пътно – транспортно произшествие на 20.03.2016 г., за което вината е на водача на състава Николов, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника по силата на договор за задължителна застраховка „гражданска отговорност“, обективиран в застрахователна полица № BG/23/115003105509, валидна до 17.12.2016 г.

С влязло в законна сила Решение от 31.01.2018 г. по НАХД № 1623/2017 г. по описа на Районен съд-Добрич, *** е признат за виновен за това, че на 20.03.2016 г. по междуселищен път II-71 гр. Силистра – гр. Добрич, на около 80 м. преди бившия комплекс „Ловчанското ханче“ при управление на МПС товарен автомобил – седлови влекач „DAF FT 95 XF 430“ с рег. № *** с прикачено полуремарке „BLUMHARD“ рег. № ***, собственост на „ДАН КОС“ ЕООД, нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 16, ал. 1, т. 1, чл. 20, ал. 1 ЗДвП и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на повече от едно лице, в т. ч. и ЮЛ. АЛ. ИВ., като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване на помощ на пострадалите – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1, алт. 1 във вр. с чл. 343, ал. 3, пр. 3, алт. 1, б. „а“, пр. 2 във вр. с ал. 1, б. „б“, пр. 2 във вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК, поради което и на основание чл. 78а, ал. 1 НК го освобождава от наказателна отговорност и му налага административно

наказание глоба в размер на 1 500.00 лв.

Постановеният от наказателния съд съдебен акт е задължителен за гражданския съд на основание чл. 300 ГПК и изключва преценката на настоящия състав относно това дали е извършено деянието, противоправно ли е то и вината на дееца.

Водачът на състава при нарушение на правилата за движение по пътищата по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на пострадалия И.. Противоправното поведение на водача на МПС е в пряка връзка с причинената на ищеца средна телесна повреда.

С оглед изложените съображения се налага извода, че деянието на водача на МПС осъществява фактическия състав на непозволеното увреждане по смисъла на чл. 45 ЗЗД.

В процесния казус, ответникът е инвокирал възражение по чл. 51, ал 2 ЗЗД за съпричиняване а вредите от страна на пострадалото лице.

Съпричиняването на вредите е сложен юридически факт, който включва следните елементи: 1. Деликт, извършен от лице, различно от увредения, което да обосновава неговата гражданска отговорност, 2. Наличие на пряка причинна връзка между вредите и поведението на пострадалия, 3. Неделимост на вредата и 4. Поведение на пострадалия, което е в противоречие с грижата на добрия стопанин - вж. **Калайджиев, А.** Облигационно право. Обща част. С., 2020, 397 - 401.

Деликтната отговорност, съгласно чл. 51, ал. 1 ЗЗД, обхваща всички вреди – имуществени и неимуществени, които са настъпили в правната сфера на увреденото лице като пряка и непосредствена последица от виновното и противоправно поведение на деликвента.

Когато вредите се намират в причинно – следствена връзка и с поведението на самия увреден, чл. 51, ал. 2 ЗЗД предвижда възможност за намаляване на дължимото обезщетение, съразмерно на действията и бездействията, с които пострадалият е допринесъл за увреждането.

Причинно – следствената връзка е обективен факт, поради което приложението на нормата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД не е обусловено от субективното отношение на пострадалия към настъпването на деликта и произлезлите от него неблагоприятни последици.

Вината на пострадалия не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и с оглед на това способността на увредения да действа разумно и да предвижда евентуалните негативни последици от своите действия и бездействия са правно ирелевантни за института на съпричиняването.

Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяването на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди.

Обезщетението за вреди от непозволеното увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат – вж. т. 7 на ПП – 17 – 1963.

Съдът намира че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия с оглед на следните съображения:

От установената по делото фактическа обстановка следва заключението, че с поведението си водачът на състава е създал предпоставките за настъпването на процесното ПТП, в резултат на което пострадалият е получил съответните травми. Безспорно установено е по делото, че пострадалият е пътувал в МПС без поставен предпазен колан – неизпълнение на задължението по чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. Неизпълнението на задължението на пасажера за носене на обезопасителен колан, с който е оборудвано МПС е довело до причиняването на средната телесна повреда. От анализа на заключенията на вещите лица по съдебно-автотехническата и медицинска експертиза може да се обоснове изводът, че ако пострадалият е носел обезопасителен колан, тежестта на уврежданията биха били по-леки. С оглед на изложените доводи, Съдът счита, приносът на пострадалия за настъпването на вредата е в размер на 25 %.

В тази връзка, Съдът намира възражението на ответника за наличието на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД на вредоносния резултат от страна на пострадалия за основателно.

Деликтната отговорност на застрахованото лице обуславя отговорността на застрахователя съобразно договора за задължителна застраховка „гражданска отговорност“ за репарация на претърпените от ищеца неимуществени вреди. По силата на застрахователния договор

ответникът, в качеството си на застраховател се е задължил да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди.

Общото правило, което допуска обезщетяване на неимуществени вреди се съдържа в чл. 52 ЗЗД.

Неимуществените вреди могат да възникнат от накърняването на всяка правнозащитено благо, независимо дали то е обект на абсолютни субективни права (като правото на живот (чл. 28 КРБ), правото на телесна неприкосновеност (чл. 29 КРБ), правото на свобода и равноправно третиране по достойнство и права (чл. 6, ал. 1 КРБ), правото на недискриминация (чл. 6, ал. 2 КРБ), правото на неприкосновеност на личния живот и ненамеса в него (чл. 32, ал. 1, изречение първо КРБ), правото на чест, достойнство, добро име (чл. 32, ал. 1, изречение второ КРБ), правото на лична свобода (чл. 30 КРБ), правото на изображение и глас (чл. 32, ал. 2 КРБ), свобода и тайна на кореспонденцията (чл. 34 КРБ), свобода на съвестта, на мисълта и избор на вероизповедание (чл. 37, ал. 1 КРБ), правото на изразяване на мнение (чл. 39 КРБ), правото да се търси, получава и разпространява информация (чл. 41 КРБ), правото на свободно сдружаване (чл. 44 КРБ), правото на събрания и манифестации (чл. 43 КРБ), правото на име на физическо лице (чл. 12 ЗГР), правото на фирма (чл. 7 ТЗ), доброто търговско име и доверието към предлаганите стоки (чл. 30 ЗЗК), използването на чужда търговска фирма (чл. 29 ЗЗК), разгласяването на търговска тайна (чл. 8 ЗЗТТ), нарушаване на неимуществените авторски право (чл. 15 ЗАПСП)) или на относителни права (напр. породени от договор – ТР – 4 – 2012 -ОСГТК, засягане на имуществени права върху обекти на интелектуалната собственост по ЗАПСП, ЗПРПМ, ЗМГО, в редица хипотези на нелоялната конкуренция по чл. 29 – 37 ЗЗК) или пък на представлява фактическо отношение, което не е обект на правно регулиране, но интересът на личността, който се удовлетворява чрез него, е защитен от действащия правопорядък - арг. от чл. 56, изречение първо КРБ (напр. в рамките на фактическо съпружеско съжителство между две лица, при трайно отглеждане на неосиновено дете – храненик).

Юридическият критерий за квалификацията на вредата като

неимуществена и отграничаването ѝ от имуществените вреди е само дали последиците от засягането на благата имат паричен еквивалент в гражданския оборот - вж. **Калайджиев, А.** Цит. съч. с. 366.

Съдебната практика ограничава неимуществените вреди главно до три групи случаи – физически болки и страдания от телесни увреждания; болки и страдания, причинени от смърт на близък роднина или съпруг, както и на лице, което се е намирало в трайна и дълбока емоционална връзка - ТР – 1 – 2018 - ОСНГТК; страдания от неизпълнено обещание за брак – р. 32 – 1969 – ОСГК.

В литературата е аргументирано виждането, че неимуществените вреди са широк кръг и обхващат последиците от засягането както на блага, които са предмет на субективни права (права на свободно развитие на личността, права върху телесния и духовния интегритет, право на чест, право на име, право на фирма, право на личен живот, право на изображение, права върху предмети на т.н. индустриална собственост и други), така и на блага, които не са предмет на права - вж. **Калайджиев, А.** Цит. съч., 366 – 367.

Характерът на увреденото право е по принцип без правно значение за възможността за възникване на имуществени вреди.

Неимуществените вреди са неизмерими в паричен еквивалент и затова следващото се за тях обезщетение се определя от съда по справедливост – чл. 52 33Д.

Понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 33Д не е абстрактна категория. Справедливостта като критерий за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики – степен и характер на увреждането, начин и обстоятелства, при които увреждането е настъпило, продължителност и интензитет на търпимите болки и страдания, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение, промяната в живота на пострадалия, физическите и психологическите последици за увредения и други фактори.

При прилагането на критерия на справедливостта следва да се отчитат въведените още от Аристотел (384 г. пр. н. е. – 322 г. пр. н. е.) в книга пета на „Никомахова етика“ (300 г. пр. н.е.) принципи на „възстановителна справедливост“ (лат. *iustitia correctiva*), изискваща състоянието на един човек

да бъде възстановено след настъпването на една неправда в състоянието, което е съществувало преди тази неправда; и на „разпределителна справедливост“ (лат. *iustitia distributiva*), която изисква лицата в едно и също положение да търпят еднакви последици от състоянието, в което се намират, т. е. еднакво третиране на еднаквите случаи, действат паралелно – еднаквите по вид и степен вреди да намират еднаква компенсация, която да отговаря на действително преживените страдания.

Понятието „справедливост“ е обусловено от конкретните и обективно съществуващи обстоятелства – начин на извършване, обем, характер и тежест на увреждането, степен, интензитет и продължителност на търпимите болки и страдания, физическите и психологическите последици за увредения, възраст на увреденото лице, промяната в живота на пострадалия и други фактори.

В българската правна система, основана на върховенството на правото (арг. от чл. 4, ал. 1 КРБ), съдът е компетентен да разрешава спора по справедливост само в случаите, в които е изрично овластен от законова норма да приложи своето справедливо усмотрение. Чрез справедливостта не се създават нови правни норми, а само се достига в процеса на правоприлагане до конкретното правило за поведение, с оглед на което да се реши в предвидените от закона случаи даден правен спор при отчитане на конкретните обстоятелства. Разпоредбата на чл. 51 ЗЗД е плод на този законодателен подход, при който справедливостта е привлечена като правно-технически критерий при правоприлагането. Поради особеното им естество неимуществените вреди не се поддават на репарирание, тъй като неимуществените последици от виновното противоправно поведение не могат да получат точен паричен израз, нито могат да бъдат премахнати чрез получаване на парична обезвреда от увредения. Затова при тях паричното обезщетение е предназначено главно да възмезди и удовлетвори увреденото лице за негативните нематериални последици, понесени от него вследствие на увреждането. С оглед на тези съображения законодателят допуска присъждането на парично обезщетение за неимуществени вреди, като овластява и задължава съда да определи конкретния размер на обезвредата по справедливост с оглед степента на засягане на правозащитените блага и интереси на личността и на конкретните обстоятелства при извършването на нарушението по свое усмотрение, но в рамките на принципа на върховенството на правото.

Обезщетението за неимуществени вреди има само компенсаторна функция, тъй като то има за цел да репарира в относително пълен обем болките, страданията, и други нематериални последици, възникнали от противоправното деяние.

Причиняването на средна телесна повреда при пътно – транспортно произшествие, представляващо деликт по смисъла на чл. 45 ЗЗД, поражда право на обезщетение в полза на пострадалото лице за неимуществени вреди. Обективният критерий, според който се определят подлежащите на обезщетяване вреди, е пряката и непосредствена причинно – следствена връзка между средната телесна повреда на пострадалото лице и конкретните неблагоприятни последици, настъпили в правната му сфера.

Съдът, като взе предвид конкретните обстоятелства при които е настъпило ПТП, вида на увреждането (контузия на гръдния кош, счупване на множество ребра в лява и дясна гръдна половина), последиците от травмите, периодът на лечение и възстановяване (2-3 месеца), интензивността на претърпените физически и психически страдания, психическите изживявания и субективните затруднения, изпитани от пострадалия, ограничаването на социалните му контакти до минимум, негативните за пострадалия последици в емоционален и психологически план, неговата възраст, обществено - икономическа обстановка в страната към датата на настъпване на ПТП, нормативно определените лимити на застрахователните покрития към същия момент, изразяващи се в болки и страдания, получени като пряка и непосредствена последица от процесното ПТП, се явява основателен и доказан до размер на сумата от 50 000.00 лв. Съдът следва да отчете и приносът на пострадалия за настъпването на вредоносните последици,определен на 25 %, поради което размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди следва да се определи на сумата от 37 500.00 лв.

Искът следва да се уважи до този размер, като за разликата от присъдения до пълния размер следва да се отхвърли като неоснователен.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК на адвоката на ищеца следва се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. в размер на сумата от 1 700.00 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника съобразно отхвърлената

част на иска следва да се присъдят 200.00 лв. разноски и 1700.00 лв. адвокатско възнаграждение.

С оглед изложените съображения, **ДОБРИЧКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД**

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ гр. София, ул. „****“ № 7, ет. 5, ЕИК 121265177 да заплати на ЮЛ. АЛ. ИВ. ЕГН ***** с наст. и пост. адрес гр. ***, ул. „****“ № 38, общ. ***, област Добрич сумата от 37 500 (тридесет и седем хиляди и петстотин) лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, виновно причинени от водач на състава от превозни средства, застрахован по риска „Гражданска отговорност“ при ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“, ведно с лихва за забава, считано от 03.12.2020 г. (датата на произнасяне на застрахователя по предявената застрахователна претенция) до окончателното изплащане на задължението, като отхвърля иска за разликата от 37 500.00 лв. до 75 000.00 лв.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ гр. София, ул. „****“ № 7, ет. 5, ЕИК 121265177 да заплати на адв. Н.С. В. със съд. адрес гр. Добрич, ул. „****“ № 9, ет. 3, офис 13, адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. в размер на сумата от 1 700.00 лв.

ОСЪЖДА ЮЛ. АЛ. ИВ. ЕГН ***** с наст. и пост. адрес гр. ***, ул. „****“ № 38, общ. ***, област Добрич да заплати на ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ гр. София, ул. „****“ № 7, ет. 5, ЕИК 121265177 разноски 200.00 лв. и адвокатско възнаграждение 1700.00 лв.

**РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА ВЪЗЗИВНО ОБЖАЛВАНЕ ПРЕД
ВАРНЕНСКИЯ АПЕЛАТИВЕН СЪД В ДВУСЕДМИЧЕН СРОК ОТ
ВРЪЧВАНЕТО МУ НА СТРАНИТЕ.**

Съдия при Окръжен съд – Добрич: _____